

stalter bliver ganske frivillig. Der er god Grund til at vente, at Behandlingen paa de private Anstalter vil blive udvidet ved de Bestemmelser, dette Lovforslag indeholder, eventuelt ved nye Bestemmelser, som ville kunne indføres i Lovforslaget. Dernæst agtes oprettet en Statshelbredelsesanstalt, hvor drikfældige, som ere dømte dertil, ville blive indlagte for at helbredes. Endelig vil man ligeledes efter Dom kunne indlægge paa en særlig Afdeling i Statsarbejdsanstalten forskellige drikfældige, som der ikke er Udsigt til at helbrede, drikfældige Personer, som ere dømte til Strafarbejde, men med Hensyn til hvilke man paa Grund af deres Drikfældighed ikke har Udsigt til, at Straffen vil faa nogen Betydning for dem, og endvidere visse andre lignende drikfældige, som nærmere omhandles i Lovforslagets § 9. Lovforslaget tilsigter at helbrede, hvor Helbredelse i det hele taget er mulig — at Helbredelse er mulig, har man bestemt Erfaring for —, og ellers at undergive ogsaa drikfældige, som ere komne i Konflikt med Loven, den Behandling, som deres Tilstand kræver. I det hele taget tilstræbes der ved Forslaget den rette Behandling i Modsætning til den nuværende Tilstand, hvor det gaar med de drikfældige, som det bedst kan, idet det, Staten gør paa dette Omraade, jo er meget lidt. Efter Lovforslaget skal Samfundet hjælpe den drikfældige og beskytte andre, navnlig den drikfældiges Familie og desuden Samfundet som Helhed. Jeg har derfor formentlig Ret til at betegne dette Forslag som humant og tidsvarende. Lovforslaget indeholder nærmere Bestemmelser om Betingelserne for Tvangsindlæggelse, og det fortjener at fremhæves, at Indlæggelse ikke vil kunne finde Sted undtagen efter Dom, medens man nu, i de Tilfælde, hvor der kan finde Tvangsindlæggelse Sted af drikfældige paa Sindssygeanstalter, naar de ere blevne farlige for dem selv eller deres Omgivelser, vil kunne foretage en saadan Indlæggelse rent administrativt.

Naar jeg har udtalt mig anbefalende om Forslaget, skal det ingenlunde betyde, at jeg mener, at Forslaget ikke trænger til nogle Ændringer. Saadanne bør formentlig foretages, og navnlig i Forslagets første Afsnit. Jeg skal bl. a. nævne, at

Tvangsindlæggelse jo medfører et meget stort Indgrib i den personlige Frihed, og som Følge deraf maa man være særlig forsigtig og opstille fuldt ud betryggende Garantier mod Misbrug. Som det vil ses, indeholder Forslaget netop saadanne Garantier, særlig derigennem, at der udkræves Dom, for at Tvangsindlæggelse skal kunne gennemføres. Imidlertid mener jeg, der vil være Grund til at opstille endnu flere Garantier, men jeg skal ikke udtale mig nærmere herom, da man jo vil kunne komme tilbage dertil under Sagens senere Behandling. Jeg venter, at der vil kunne opnaas Enighed herom som om visse andre Ændringer, der formentlig ere nødvendige.

Derimod er der et enkelt Punkt, som jeg efter Bemærkningerne til Forslaget finder Anledning til at omtale noget nærmere, nemlig Spørgsmaalet om Bekostningen ved Iværksættelsen af de nødvendige Foranstaltninger. Her vil jeg først fremhæve, at de Penge, som det offentlige anvender paa en formaalstjenlig Behandling af drikfældige, ville spare saavel Staten som Kommunerne en væsentlig Del af de Udgifter, som disse for Tiden have til Fattigvæsen, til Forfølgning af Straffesager, til Fængsler, til Sindssygeanstalter og meget mere. De Udgifter, som her kunne spares for det offentlige, ville formentlig, i hvert Fald med Tiden, blive betydeligere end de, som man efter Lovforslaget kommer til at anvende paa Helbredelse af drikfældige Personer. Det vil derfor være økonomisk at anvende Penge paa at forebygge og helbrede i Stedet for som nu at indskrænke sig til at afhjælpe de værste Følger af Drikfældigheden eller ved at straffe de paagældende Personer, meget ofte uden noget som helst Udbytte, o. lign. Hvad angaar de Udgifter, som drikfældige forarsage Samfundet, skal jeg tillade mig at henvise de ærede Medlemmer til Bilagene til Ædruelighedskommissionens Betænkning. Der nævnes saaledes, at Kommunerne her i Landet i Aaret 1901 have udbetalt til Mænd, som have maattet forsørges af Fattigvæsenet paa Grund af Drikfældighed, et Beløb paa omtrent $\frac{1}{2}$ Mill Kr., hvilket tilmed kun er en ringe Del af de Udgifter, som Drikfældigheden foraarsager Kommuner og Stat.

Det er altsaa rigtigt, at Udgifterne til